

Η ΕΥΡΥΤΕΡΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕ

Φυλλάδ. 108.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Τόμος. Ε'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 45 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1852.

ΕΓΚΑΡΤΕΡΗΣΙΣ.

(RESIGNATION.)

—ο—

Ἰπὸ τῆς κομίσσεως D' ARBOUVILLE, συγγραφέως
τοῦ Ἰατροῦ τοῦ χωρίου καὶ τῆς Χρηστίτης.

—ο—

Θέλω διηγηθῆ ἀπλῶς ὅ,τι εἶδον, μίαν τῶν μελα-
χολικῶν ἀναμνήσεων τῆς ζωῆς μου, ἓνα τῶν διαλο-
γισμῶν ἐκεῖνων, πρὸς οὓς φέρεται ἡ ψυχὴ μετὰ γλυ-
κυθόμου τινος θλίψεως, ὅτε ἐπέρχεται ἡ ὥρα τῆς ἀ-
θυμίας καὶ ἀποκαρτερήσεως. Ἐκ τῶν ἀναμνήσεων καὶ
τῶν διαλογισμῶν τούτων ἀναπέμπεται ὡσεὶ ἀπότα-
ξις τις πρὸς τὰς ζωηροτάτας ἐλπίδας τοῦ κόσμου τού-
του, αὐταπάρνησίς τις, καταπραΰνουσα τοὺς ἐνδομύ-
χους ἡμῶν κλαυθμούς καὶ πρὸς σιωπηλὴν τινα ὑπο-
ταγήν εἰς τὸ πεπωμένον καλοῦσα ἡμᾶς.

Ἐάν ποτε αἱ σελίδες αὗται ἀναγνωσθῶσι, δὲν θέ-
λω νὰ τὰς ἀναγνώσωσι ὅσοι εὐτυχεῖς, ὅσοι καθ' ὅλα
εὐτυχεῖς. Δι' αὐτοὺς οὐδὲν ὑπάρχει, οὓς ἐπινοήσεις,

οὓς ἐσυμπάντα. Ἄλλ' εἰσι καρδιαί, αἵτινες ὑπέφερον ὀλί-
γον, ὠνειροπόλησαν πλείστον, καὶ αἵτινες εὐκόλως ὑπὸ
θλίψεως καταλαμβάνονται. Ἄν αἱ τοιαῦται καρδιαί δι-
δῶσι θλίψιν τινα, ἂν ἤχος τις ὁμοιάζων στεναγμῶν τὰς
προσβάλλῃ, σταματῶσιν, ἀκούουσι καὶ συμπονοῦσι.
Πρὸς ταύτας δύναμαι νὰ λαλήσω, νὰ διηγηθῶ ἱστο-
ρίαν ἀπλὴν ὡς πᾶν ὅ,τι ἀληθές, καὶ παθητικὴν ὡς πᾶν
ὅ,τι ἀπλοῦν.

Εἰς τὰ σύνορα τῆς βορείου Γαλλίας πρὸς τὴν Βελ-
γικὴν, ὑπάρχει μικροτάτη τις πόλις, ἀσημὸς καὶ ἀ-
γνωστος. Ὡς ἐκ τοῦ ἐνδεχομένου πολέμου τινος, ἡ πό-
λις αὕτη περιεκυκλώθη ὑπὸ φρουρίων καὶ ὀχυρωμά-
των, ἅτινά φαίνονται καταπίοντα τὰ πενιχρὰ οἰ-
κήματα, τὰ εὐρισκόμενα εἰς τὸ κέντρον. Ἀφ' ἧς πε-
ριεβλήθη ὑπὸ πλέγματος τειχῶν, ἡ πτωχὴ πόλις οὐ-
δεμίαν εὐχίαν τῆς εἶδε πλέον ἀνεγειρομένην ἐπὶ τῆς
χλοερᾶς πεδιάδος, τῆς περὶ αὐτὴν ἐκτεινομένης. Καθ' ὅ-
σον δὲ ἠῤῥησεν ὁ πληθυσμὸς τῆς, κατὰ τοσοῦτον ἡ-
λαττώθησαν αἱ πλατεῖαι τῆς, ἐστένευσαν οἱ ὅδοι τῆς,
ἐθυσίασθη ἡ ἔκτασις, ἡ εὐθυγραμμία, ἡ εὐζωία. Αἱ οἰ-
κίαι ἐπεσωρευμέναι οὕτως ἡ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης καὶ
πνιγόμεναι ἀπὸ τὰ τειχῆ τῶν ὀχυρωμάτων, παρουσιάζου-
σιν μακρόθεν τὴν ὄψιν εὐρείας τινὸς εἰρηκτῆς.

Τὸ κλίμα τῆς βορείου Γαλλίας δὲν εἶναι μὲν πολὺ

περικυκλῶντος αὐτὴν γήρατος, ὑπὸ τῶν ἀπρηχαιομέ-
ων τοίχων, οἵτινες τὴν ἐκράτουν αἰχμάλωτον!

Καὶ ἀκόμη, ἂν ὁ οὐρανὸς ἐπλάττει τὴν Ὅρσαν μὲ
διάνοιαν περιορισμένην, οἰκονόμον ἐνεργόν, εἰς μό-
νας τὰς ἐργασίας τῆς ἡμέρας ἀσχολουμένην, εὐτυ-
χῆ διὰ τοὺς κόπους τῆς, ταρτατωμένην ἀπὸ μικρὰ
πράγματα καὶ ὀμιλοῦσαν διὰ τὰ μὴ λέγει τίποτε!
Ἄλλ' ὄχι, εἰς τὸν οἶκον τοῦτον ὁ οὐρανὸς ἐγκατέ-
λειψε μιαν νεάνίδα μελαγχολικὴν, φίλην τῶν ὄνει-
ροπολήσεων, ἐξημιμένην, μανεύουσαν τὴν ζωὴν, διο-
ρῶσαν τὰς εὐτυχίας τῆς, καὶ ἀγαπῶσαν καὶ αὐτὰς
τοῦ βίου τὰς θλῖψεις. Ἐπλάσεν αὐτὴν ὄργανον, οἷτινος
ἀπασαὶ αἱ χορδαὶ ἠδύνατο νὰ ἠχῶσιν μελωδικὴν
ὠδὴν, καὶ εἶτα κατεδικάσεν πάσας εἰς αἰωνίαν σιγὴν.

Οὐκί! ἡ τύχη τῆς Ὅρσης ἦτο πολὺ πλεόν δυσμοι-
ρος παρ' ὅσον ὑπέθεσα, ὅταν βλέπουσα τὴν δυχρότητα
καὶ τὴν νάρκωσιν τῆς, τὴν ἐνόμιζον ὑποφέρουσα ἕκ τι-
νος συμφορᾶς. Οὐδὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν ζωὴν τῆς . . .
οὐδὲν!

Εἶδε τὸν χρόνον ἐφαρπάζοντα ἡμέρα τῆ ἡμέρα
τὴν νεότητά τῆς, τὴν καλλονὴν τῆς, τὰς ἐλπίδας τῆς
τὴν ζωὴν τῆς, καὶ οὐδὲν ἐν τούτοις, πάντοτε οὐδὲν,
μόνη δὲ ἡ σιωπὴ καὶ ἡ λήθη!

Μετέβαιον πολλὰκις νὰ ἰδῶ τὴν Ὅρσαν καὶ ἰδοῦ
περίπου πῶς μ' ἐδιηγήθη τὴν ζωὴν τῆς.

— » Ἐγεννήθη ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ, ἐκ τῆς ὁποίας
οὐδέποτε ἐξῆλθον, ἀλλ' οἱ γονεῖς μου δὲν εἶναι ἐκ τοῦ
τόπου τούτου· εἴμεθα ἐνταῦθα ξένοι, ἀνευ οἰκείων, ἀ-
νευ φίλων. Οἱ γονεῖς μου ἦσαν ἤδη προβεβηκότες, ὅ-
ταν συνεζεύχθησαν. Ποτέ μου δὲν τοὺς ἐγνώρισα νέους.
Ἐν τούτοις ἡ μήτηρ μου ἔχασε τὸ φῶς τῆς, καὶ
μετὰ τὸ δυστύχημα τοῦτο, ἡ πατρικὴ οἰκία ὑ-
πῆρξε πάντοτε σκυθρωπή. Οὐδεὶς ἡμῶν ἦτο εὐ-
τυχῆς· ἡ παιδικὴ ἡλικία μου παρῆλθε σιωπηλῆ, δὲν
μ' ἐσυγχωρήθη νὰ κάμω τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, οὐδέ-
ποτε ἦνοῦξ τὰ χεῖλιά μου διὰ νὰ τραγῳδήσω, καὶ σπα-
νίως ἔλαβα τὰς θωπιείας τῶν. Μὲ ἡγάπων ὁμοῦ οἱ γονεῖς
μου, πλὴν χωρὶς ποτε νὰ μὲ εἰπωσιν ὅτι ἠρθάνοντο.
Ἐκρινά τὴν καρδίαν τῶν ἐκ τῆς ἰδικῆς μου, τοὺς ἡγά-
πων καὶ ἐσυμπέρανα, ὅτι καὶ αὐτοὶ μὲ ἡγάπων ἐπί-
σης. Ἄλλ' ἡ ζωὴ μου δὲν ἦτο πάντοτε θλιβερὰ, ὅπως
εἶναι σήμερον. Εἶχον μίαν ἀδελφὴν. »

Τὰ δάματα τῆς Ὅρσης ἐπλήσθησαν θακρῶν· ἀλλὰ
τὰ θακρὰ ταῦτα δὲν ἔβδουσιν. Εἶχον τὴν συνήθειαν νὰ
μένωσι κεκρυμμένα εἰς τὰ ἐνδόνουχα τῆς καρδίας τῆς
δυστήνου κόρης. Πρὸς στιγμὴν σιωπήσασα, ἐπενέλαβε
τὴν διηγήσιν τῆς.

— » Εἶχον πρεσβυτέραν ἀδελφὴν· καὶ αὐτὴ ἦτο σιω-
πηλὴ ὡς ἡ μήτηρ μας, ἀλλ' ἦτο φιλόφρων. γλυκεῖα
συμπαθὴς πρὸς ἐμέ. Ἠγαπώμεθα πολὺ . . . καὶ συνε-
μερίζομεθα τὰς πρὸς τοὺς γονεῖς μας φροντίδας. Οὐ-
δέποτε ἐλάβομεν τὴν χαρὰν τοῦ νὰ περιδιαβάσωμεν
ὁμοῦ, ἐκεῖ, εἰς τὴν πεδιάδα, εἰς τὸ δάσος, ἐπὶ τοῦ λό-
φου. Μία ἐξ ἡμῶν ἔμενε πάντοτε εἰς τὴν οἰκίαν διὰ νὰ
περιποιῆται τὸν γρηαῖον πατέρα μας· ἀλλ' ἡ ἐξελεύσασα
ἔφερεν ἐπιστρέφουσα κλόνους τινὰς λευκακάνθης, τοὺς ὁ-
ποίους ἐλοπευεν εἰς τοὺς φράκτας τῶν ἀγρῶν, ἐλάλει εἰς
τὴν ἀδελφὴν τῆς περὶ τοῦ ἡλίου, τῶν δένδρων, τοῦ ἀέρος.
Τοιοῦτοτρόπως ἡ ἐτέρα ἡμῶν ἐφαντάζετο, ὅτι ἐπερι-
διάβαζε καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ ἐσπέρας εἰργαζόμεθα ὁμοῦ
πλησίον τοῦ λαμπτήρος. Δὲν ἠδυνάμεθα νὰ ὀμιλῶμεν
καθότι οἱ γονεῖς μας ὑπνωτον πλησίον μας, ἀλλὰ τοῦ-
λάχιστον ὁσάκις ἠγείρομεν τοὺς ὀφθαλμούς, ἐκάστη ἡ

μῶν συνῆντα ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἄλλης γλυκὴ
μεϊδιαμα. Ἐπειτα ἀναδείναμεν νὰ εὐνοσθῶμεν εἰς
τὸν αὐτὸν κοιτῶνα καὶ ἀπεκοιμώμεθα, ἀφοῦ ἐπευχώ-
μεθα πρὸς ἀλλήλας « καλὴν νύκτα, ὕπνον ἐλαφρὸν, ἀ-
δελφῆ μου ».

« Δὲν ἐπρεπε ὁ Θεὸς νὰ μᾶς ἀφήσῃ ὁμοῦ; Μολα-
ταῦτα δὲν παραπονοῦμαι. Ἡ Μαρθα εἶναι εὐτυχῆς
ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τοὺς οὐρανοὺς!

» Δὲν ἠξέυρω ἐὰν ἡ ἐλλειψὶς ἀέρος, κινήσεως, ἡ
ἴσως, ἐλλειψὶς, εὐτυχίας, ἐπέφερον τὴν νόσον τῆς Μάρ-
θας εἰδὼν αὐτὴν ἀσθενοῦσαν, μαραινομένην, πάσχουσαν.
Οἶμοι! μόνη ἐγὼ ἀνησυχῶ δι' αὐτὴν. Ἡ μήτηρ μου
δὲν τὴν ἐβλεπε, καὶ ἡ Μαρθα ποτέ τῆς δὲν παρεπο-
νεῖτο. Μολὺ δὲ βραδέως ἠδυνήθη νὰ πείσω τὴν ἀδελ-
φὴν μου νὰ προσκαλέσῃ ἰατρὸν.

» Ἀλλὰ δὲν ἦτο πλεόν καιρὸς. Ἐμαρᾶνθη ἐπὶ τινα
εἰσέτι χρόνον καὶ ἔπειτα ἀπέθανε.

» Τὴν προτεραιαν τοῦ θανάτου τῆς, μὲ προσεκά-
λεσε νὰ καθήσω πλησίον τῆς κλινῆς τῆς, ἔλαβε τὴν
χεῖρά μου εἰς τὰς τρεμούσας αὐτῆς χεῖρας, καὶ

— Ἐχε ὑγείαν, πτωχὴ μου Ὅρσα, μὲ εἶπε. Σὲ
μόνην ποθῶ ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης. Ἔσο καρτερικὴ,
φρόντιζε περὶ τῶν γονέων μας, εἶναι ἀγαθοί, Ὅρσα,
μας ἀγαπῶσιν, ἂν καὶ δὲν τὸ λέγουσι πάντοτε, φείδου
τῆς ὑγείας σου, χάριν αὐτῶν, χαῖρε, ἀγαθὴ μου ἀδελ-
φῆ, μὴ κλαίης πολὺ, δέου συνεχῶς τοῦ Κυρίου, καὶ κα-
λὴν ἐντάμωσιν Ὅρσα!

» Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἦρον ἐντεῦθεν τὴν Μάρθαν
κειμένην εἰς τὸ νεκροκράββατόν τῆς, καὶ ἐγὼ ἔμενα
μόνη πλησίον τῶν γονέων μου.

» Ὅταν ἐγνωστοποιήσα τὸν θάνατον τῆς ἀδελφῆς
μου εἰς τὴν ἀόμματον μητέρα μας, ἀφῆκε μεγάλην
κραυγὴν, ἕκαμα βήματά τινα ἄτακτα εἰς τὸν θά-
λαμον, ἔπειτα ἐγονυπέτησεν· ἐπλησίασα, τὴν ἤγειρα,
καὶ τὴν ἔφερον εἰς τὴν καθέδραν τῆς. Ἐκτοτε εὖτε
φωνῆν τινα ἀήτη πλεόν, ἀλλ' ἐγένετο μᾶλλον σιωπηλὴ
ἢ ὅσον πρότερον, καὶ τὰ κομβολόγια τῆς ἐστρέφοντο
ταχύτερον μεταξὺ τῶν δακτύλων τῆς.

Δὲν ἔχω σχεδὸν πλεόν τιποτε νὰ εἶπω διηγηθῶ. Ὁ
πατὴρ μου ἀπεμωράνθη ἐντελῶς. Ἀπωλέσαμεν μέ-
ρος τῆς περιουσίας μας δι' ἧς ἐζῶμεν ἀνετως· ἡ-
θέλησα ὥστε οἱ γονεῖς μου νὰ μὴ ἐννοήσωσι τοῦτο,
καὶ μὲ ἦτον εὐκόλον νὰ τοὺς ἀπατήσω· ὁ εἰς δὲν ἐν-
νοεῖ τίποτε, ἡ ἄλλη δὲν βλέπει. Ἦρχισα λοιπὸν νὰ
ἐργαζώμαι καὶ νὰ πωλῶ τὰ κεντήματά μου. Δὲν συν-
διαλεγώμαι πλεόν μετ' οὐδενός, ἀφ' ἧς ἔχασα τὴν ἀ-
δελφὴν μου. Ἀγαπῶ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ δὲν δύναμαι
ν' ἀναγνώσω· πρέπει νὰ ἐργαζώμαι. Δὲν ἐξέρχομαι
εἰμὴ τὴν Κυριακὴν διὰ νὰ ἀναπνεύσω ὀλίγον καθα-
ρὸν ἀέρα, ἀλλὰ δὲν ὑπάγω μακρὰν, διότι εἶμαι μόνη.

» Πρὸ τιῶν ἐτῶν, ὅταν ἤμην νεωτέρα, ὠνειροπό-
λησα πολὺ, ἐδῶ, εἰς τὸ παράθυρον τοῦτο, θεωμένη τὸν
οὐρανόν. Ἐπλήρωσα τὴν ἐρημίαν μου ὑπὸ μυρίων χι-
μαίρων, οἵτινες συνέτεμον τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας.
Τώρα εἶδος χαυνώσεως βαρύνει τὰς ἰδέας μου, δὲν
ὄνειροπωλῶ, δὲν βρεμβάζω πλεόν.

» Ἐνόσω ἤμην νέα καὶ ὀπωσοῦν εὐηθῆς, ἤλπιζα
τυχαίως μεταβολὴν τινα, ἀγνοῶ καὶ ἐγὼ ποίαν, εἰς
τὸ πεπωμένον. Τώρα εἶμαι εἰκοσιεννέα ἐτῶν. Ἡ
θλιψὶς πλεόν τῶν ἐτῶν ἐμάρανε τὸ πρόσωπόν μου. Τὸ
πᾶν τετέλεσται! Δὲν προσδοκῶ πλεόν, δὲν ἐλπίζω,
ἐδῶ θέλω τελειώσαι τὸν μονήρη βίον μου.

» Μὴ πιστεύης ὁμοῦ ὅτι ἐδέχθη τὴν εἰμαρμένην ταύ-

τῆς μεθ' ὑπομονῆς. Ὅχι, ὑπῆρχον ἡμέραι καθ' αἶς ἡ
καρδία μου ἐπανίστατο, διότι ἐγήρακα, χωρὶς ν' ἀ-
γαπᾶ το νὰ μὴ ἀγαπάται τις, τοῦτο ἀκόμη εἶναι θυ-
νατόν, ἀλλὰ τὸ νὰ μὴ ἀγαπᾶ — εἶναι θάνατος. Νὰ σοὶ
τὸ ἐμολογήσω; ἐγόγγυσα κατὰ τῆς Προνοίας . . .
παρεπονέθη, ἐπανέστην κατ' αὐτῆς.

» Ἄλλ' ὁ ἐσωτερικὸς οὗτος θόρυβος παρῆλθεν ὡς
καὶ αἱ ἐλπίδες μου. Ἐνθυμούμαι τοὺς γλυκεῖς λόγους
τῆς Μαρθας. « Καλὴν ἐντάμωσιν, ἀδελφῆ μου »,
καὶ δὲν μὲνει πλεόν ἄλλο τι ἐν ἐμοὶ ἢ παθητικὴ
καὶ ὑποταγῆ, ταπεινὴ τις αὐταπαρνήσις. Δέομαι συνε-
χῶς, ἀλλὰ κλαίω σπανιώτατα. Σεῖς δὲ, σεῖς εἴθε εὐ-
τυχῆ; »

Δὲν ἀπεκρίθη εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς Ὅρσης. Τὸ
νὰ ὀμιλήσω περὶ εὐτυχίας ἐνώπιόν τῆς, ἦν τὸ αὐτὸ
ὡς νὰ ὀμιλοῦν περὶ ἀχαριστοῦ φίλου ἐνώπιον ἐκεί-
νων, οἵτινες ἐλησημοῦν ἦσαν παρ' αὐτοῦ.

Μή τις τις μετὰ τὴν ἐπίσκεψίν μου ταύτην, καθ'
ῶραιαν τινα πρωίαν τοῦ φθινοπόρου, ἠτοιμαζόμεν νὰ
εξεέλθω, εἶνα μετὰ εἰς τῆς Ὅρσης, ὅτε νέος τις ὑ-
πολοχαγὸς τοῦ συντάγματος, ὅπερ ἐσταθμεύειν εἰς τὴν
μικρὰν πόλιν, ἐν τῇ κτιώκῃ, ἦλθε νὰ μὲ ἐπισκε-
φθῆ· εὐρών με ἐτόιμον νὰ ἐξεέλθω, μοὶ προσέφερε τὸν
βραχιονά του, καὶ διευθυνθῆ μετ' ἐμοῦ πρὸς τὴν στε-
νήν ὁδὸν τῆς Ὅρσης. Τυχαιῶς ἐλάλησα περὶ αὐ-
τῆς, περὶ τῆς πρὸς αὐτὴν συμπαθείας μου, καὶ ἐπειδὴ
ὁ νέος ἀξιωματικὸς, ἐν θέλω θνομάσει Γεώργιον Δερ-
βαλ, ἐφάνητο ἠδυνόμενος ἐκ τῆς διηγήσεώς μου, ἐ-
βάδιζα βραδύτερον. Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸν φαιδὸν
οἶκον, τῶ εἶχον διηγηθῆ ἅπασαν τὴν ἱστορίαν τῆς Ὅρ-
σης. Τὴν ἐθεώρησε μετ' εὐσπλαγχνίας καὶ συμπαθείας,
τὴν ἐχαίρει ἤτε καὶ ἐμακρύνθη.

Ἡ Ὅρσα ἐν ἀμνηστία εὐρεθεῖσα διὰ τὴν παρο-
σίαν ἐνὸς ξένου, ὅτε μόνον ἐμὲ περιέμενε νὰ ἴδῃ, ἡ
ρυθρίασεν ἐλαφρῶς. Ἀγνοῶ ἂν ἦτο ἐξ αἰτίας τοῦ ἐρυθ-
μακτοῦ τούτου, ἀλλ' ἡ ταλαινα κέρη μ' ἐφάνη σχεδὸν
εὐηθῆς.

Δὲν δύναμαι νὰ εἶπω ποῖαι ἀόριστοι ἰδέαι διήλθον
τὸ νοῦν μου· ἐθεώρουν ἐπὶ πολὺ τὴν Ὅρσαν, καὶ
ἔπειτα εἰς τοὺς διαλογισμοῦ, μοὶ βυθισμένη, ἠγέρθη,
ἔθεσα τὴν χεῖράν μου ἐπὶ τῶν βροστῶν τῶν μαλ-
λίων τῆς, κατεβιάσασα αὐτοῦ; πλειότερον ἐπὶ τῶν ὤμων
παρειῶν τῆς. ἀγῆρσε μικρὸν μαῦρον βελούθον, ὅπερ
εἶχον δεμένον περὶ τὸν λαιμόν μου, καὶ τὸ ἔθεσε περὶ
τὸν τράχηλόν τῆς, καὶ τέλος ἔλαβα ἔνθη τινα δι' ὧν
ἐκόσμησα τὴν ζωὴν τῆς. Ἡ Ὅρσα ἐμειδία, χωρὶς νὰ
ἐννοῆ μ' ἐλύπη πάντοτε τὸ μεϊδιαμα τῆς κόρης, διότι
οὐδὲν ὄλ βερωέρον παρὰ τὸ μεϊδιαμα τῶν δυστυχῶν.
Φαίνονται μεϊδιῶντες διὰ τοὺς ἄλλους, ὄχι δι' ἑαυτοῦς.

(ἐκκολοθ. ἱ). II.

ἸΔΙΟΤΡΟΦΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ.

(Συνέχεια, ἴδε φυλλάδιον 106.)

—o—

Τὸ ὄλος ἀπροσδοκῆτον τοῦτο ἰδὼν ὁ Καστιλλῶν, ὠ-
χρίασεν, ἠνέωξεν ὄματα ἐξεστηκότα, καὶ ἀνηγέρθη,
χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξις.

Ἡ Κλαρίσσα ἐκθαμβος διὰ τὴν ἀνήκουστον αὐθάδειαν
τῆς Θεραπεινίδος, ἠγνοεῖ πῶς νὰ τὴν ἐξηγήσῃ. Ἐκύ-
ταξε τὸν Καστιλλῶν καὶ τότε μόνον εἶδε τὴν ταραχὴν,
ὅφ' ἧς ἦτο κυριευμένος, καὶ πάραυτα σχεδὸν παράδοξος
ἰδέα ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν τῆς. Ἀντί λοιπὸν νὰ ὀργισθῆ
κατὰ τῆς Ἀνθούλας, ἠρκέσθη μόνον νὰ ἐρωτήσῃ μὲ
τρέμουσιν φωνῆν τὸ αἴτιον τῆς διαγωγῆς τῆς.

— Πάρετε ὀπίσω τὸ χορτίον τοῦτο, κυρία, εἶπεν ἡ
παιδίσκη, ἔλαβα ὡς πρὸς τοῦτο ὀδηγίας· ἔχουσι τὰ δά-
ματα ἐπὶ τῆς εὐγενείας του.

— Ἀνθούλα, νὰ μὴν ἐτρελλάθης;

— Δὲν νομιζῶ, κυρία, ἀλλ' ὅπως δήποτε, συγχω-
ρήσατε νὰ εἰσῶξω δύο ἄσμα, ἅτινα θέλουν ὡς ἐξηγή-
σαι τοῦτο κάλλιον ἐμοῦ.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα, ἡ Ἀνθούλα ἐξῆλθε, μεταβάσα
εἰς τῆς δεσποίνης Ἀβρηλίας.

— Τί ὑπάγει νὰ κάμη εἰς τῆς θεῖας μου; ἐψιθύρι-
σεν ἡ κόμισσα, εἰς ἄκρον ἀποροῦσα, καὶ τί σημαίνει....

— Σημαίνει τοῦτο, κυρία, ὅτι τὴν ἐπάθα. Δὲν εἶναι
χρεία πολλοῦ πνεύματος, ὅπως μαντεύσω ὁ: πίπτω θύ-
μα συνωμοσίας ἀπρεπούς.

Μόλις ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας καὶ εὐρέθη δι' ἐ-
νὸς πηδημάτος εἰς τὸν ἐξώστην, τοῦ ὁποίου ὑπερβάς
ἐπιτηδεῖως τὸ διαζῶμα, ἦτον ἐτοιμος νὰ γίνῃ ἄρρατος,
καὶ μ' ἔλα ταῦτα στραφεῖς πρὸς τὴν κόμισσαν,

— Κλαρίσσα, ἀνεφώνησεν, ἐνῶν διὰ τῆς χειρὸς,
ἢν εἶχεν ἐλευθέραν, τῆ ἀπέστειλεν ἀσπασμὸν ἐκφραστι-
κόν· Κλαρίσσα ἡ τύχη, ἦτις προεδρεύει τῆς εἰμαρμένης
εἶναι ἕνα διαβολόπαιδο. Ἐὰν μ' ἐσυγχώρει νὰ ἐπιτύχω
τὴν ἐσπέραν ταύτην, ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ, ἂν δὲν
κατῶρθωνα νὰ γίνω φρόνιμος ὡς τὸν Γρανδισιῶνα.
Ἐραστής καὶ κατεστραμμένος, δὲν ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν
οὐρανὸν εἰμὴ δύο θησαυροὺς πρὸς ἀντάλλαγμα τῆς
βελτιώσεώς μου· τὴν καρδίαν σου καὶ τὴν περιουσίαν
σου. Μοὶ ὑπεξέφυγον ἀμφοτέρω, ἀλλ' ἐμολόγησε ὅτι
ἐπλησίασα νὰ τὰ συλλάβω. Πλὴν ἔστω! ἄς πλεύσῃ
ἡ ναῦς! ἀδιέφορον, κόμισσα, σὲ ἀγαπῶ πάντοτε, ὡς
ἀπελπισμένος.

Ὁ Καστιλλῶν ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἐπρεπε πλειότερα νὰ
εἶπῃ καὶ κατέβη εἰς τὴν φάραγκα, διότι ἡ θύρα ἦτις
εἶχε κλεισθῆ ὑπὸ τῆς Ἀνθούλας προηγουμένως, ἡ-
νοιγετο ἤδη.

Δ'.

Ὁρῶμεν νὰ εἰπώμεν πρὸς ἐπαίνον τῆς Κλαρίσσης,
ὅτι, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ροβέρτου, ἐκυριεύθη
ὑπ' ὀδυνηρᾶς ἐντυπώσεως.

Συνησθάνετο ἔλεγχον τινα οὐ μόνον τῆς συνειδήσεως
ἀλλὰ καὶ τῆς γυναικείας ἀλαζονείας τῆς. Ἐν τούτοις,
ἐπαρσίς τις μετ' οἴκτου μεμιγμένη εἰς τὴν ἀνάμνησιν
τῆς κόφρου, ἀλλ' ἱποτικῆς κατὰ τι γυναικαρεσκείας
τοῦ Ροβέρτου, πρὸ πάντων δὲ ὁ ἀκατανόητος καὶ τολ-
μηρὸς πρόπος καθ' ὃν εἰσῆλθεν, ἐπέφερον εἰς τὴν Κλαρί-
σσην στιγμιαίαν τινα ἐκγῆστευσιν. Ἦν δὲ αὐτὴ μᾶλλον
παραφορὰ τις ἢ ἔρωσ. Ἄλλως τε, ἡ λύσις τῆς τόσον
ἀλλοκότου καὶ τόσον ἀπροσδοκῆτοῦ ταύτης οκηνῆς ἐ-
πανέφερε τὴν κόμισσαν εἰς ὄλους τοὺς πρώτους τῆς
τρόμους. Ἦτον ὑπὸ τὴν ἐπίβροϊαν ἐνὸς τῶν κακῶν
ἐκείνων ὄνειρων, ἅτινα συνεχῶς τὴν ψυχὴν καὶ τὰς
αἰσθήσεις εἰς ἀορίστους ὀδύνας, τῶν ὁποίων ἀκατα-

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

—c—

Ο ΜΕΤΑ ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΕΡΩΣ.

Πρὸς τὴν Κυρίαν Μ, . . .

Ὡς ὁ μαγνήτης στρέφει πρὸς πόλον
 Κ' εἰς μίαν θέσιν ἤρεμος μένει,
 Οὕτως ὁ νοῦς μου εἰς σέ πηγαίνει,
 Περιστρεφόμενος σέ ζητεῖ.

Ὅπου δ' ἂν ἦμαι, εἰς πᾶσαν ὥραν
 Ἄν φαντασθῶ σε ἔχουσαν τόσα
 Κάλλη ἐξαιρετα καὶ ὀπώρα
 Οὐδέποτε εἶχεν ἄλλη θνητή,

Καὶ ὁμοιάζουσαν μὲ τὸν τύπον
 Κάλλους ἐκείνου, ὅπερ μ' ἠδύνει,
 Τί τρέψις θεὰ εἶναι ἐκείνη . . .
 Λόγους δὲν ἔχω ἐκφραστικούς!

Εἰς λευκὰς σάρκας ἀνθοῦσι ῥόδα,
 Ὅσα δὲν ἐφθεῖρε ποτὲ νόσος,
 Εἰς χλωρὰ χεῖλη κάθηται δρῦσος . . .
 Τοὺς τρόπους ἔχεις ἐλκυτικούς.

Ἄκουσον ἤδη τὴν δύναμίν σου!
 Τὴν τοῦ ἡλίου ἔλξιν φαντάσου
 Πρὸς τοὺς πλανήτας· τὰ ὄμματά σου
 Θέλουσι βλέπει σκότος βαθύ,

Ἄν οὗτος λείψῃ, χάος ἢ κτίσις!
 Οὕτω συ μ' ἔλκεις, οὕτω φωτίζεις,
 Ὅποταν στρέφῃς καὶ μ' ἀτενίζεις,
 Κί' ὅταν τὸ βλέμμα γοργὸν σταθῇ.

Μόνος νομίζεις ὅτι γυρίζω
 Εἰς περιπάτους, εἰς ἐρημίαν;
 Μὲ σέ, τ' ἀκούεις μὲ ἀπορίαν,
 Σύνουσι γυρίζω, χωρὶς φωνῆν,

Διότι γλῶσσα, ψυχὴ καὶ πνεῦμα,
 Εἰς σέ πετώσι, σέ περιβάλλουν,
 Τὸ ὄνομά σου φωνοῦν καὶ ψάλλουν,
 Καὶ ἐξυμνοῦσι τὴν καλλονήν.

Ἦγνόουν, ὅτε ἐκ σοῦ ἐδέχθην
 Ἐν ἄνθος, ὅπερ ΠΑΘΟΣ ἐκάλες,
 Ὅτι ἠδῶνασο νὰ ἐμβάλῃς
 Εἰς τὴν καρδίαν μου τὴν πυράν,

Ἄλλ' ἤδη αὕτη μὲ καταφθεῖρει
 Ἐπὶ ὀλόκληρον τριετίαν,
 Ὅσα ἐμάρανε καὶ ὑγείαν,
 Ἦν εἶχον ἄλλοτε ἀνθηράν.

Ὡς δ' ὀδοπόρος ὁ διψασμένος
 Χαίρει μεγάλως φθάνων εἰς κρήνην
 Καὶ κουρασμένος, εὐρίσκον κλινηῆς
 Οὕτω τὰ ἴδιά μου θεινὰ

Δὲν τὰ αἰσθάνομαι, κᾶν προσκαιρώς
 Ὅταν τυχαίως σέ ἀπαντήσω,
 Τὸς ὀφθαλμούς σου ἂν ἀτενίσω,
 Νομίζων τ' ἄλλα μηδαμινὰ.

Ἄλλὰ μακρόθεν ἅμα σέ ἴδω,
 Ἄχ! αὐτομάτως βαρυστενάζω
 Καὶ τέλος τρέμων σέ πλησιάζω,
 Νὰ σ' ὁμιλήσω ἔχω φωνήν;

Αὕτη ἐξέλιπε σχεδὸν πᾶσα,
 Ὅμοῦ μὲ ὅσας ἰδέας εἶχον·
 Εἰς τῆς φωνῆς σου τὸν γλυκὺν ἤχον
 Κ' εἰς τοῦ προσώπου τὴν καλλονήν

Ἄσυαρτήτους λόγους προσφέρω,
 Κ' ἔχω τὸ σῶμα ἅπαν λυμένον . . .
 Οὕτω δ' ἀκίνητος τέλος μένων
 Μακρὰν σέ βλέπω ν' ἀναχωρῆς!

Ἄλλ' ἐνῷ φεύγεις, βαθμηδὸν τότε
 Μὲ χάριν, ὅσην Χάριτες ἔχουν,
 Διατὶ δάκρυα διαβρέχουν
 Τοὺς ὀφθαλμούς μου, σὺ ἀπορεῖς!

Ἐκτοτε ἄφθονοι αἱ πικρῖαι!
 Ἐκτοτ' ἀφόρητος ἡ ἡμέρα!
 Κᾶν ἄς ἀνέπνεον τὸν ἀέρα,
 Ὅνπερ ἀνέπνευσας σὺ μακρὰν!

Λ.

Ἐπιτύμβιον εἰς τὴν Καλλιόπην Ζ . . . θανοῦσαν

ἐν Ἰσραὴλ τὸ 25 ἔτος τῆς ἡλικίας της

Ἀγέλαστος, ἄωρος θάνατος δρέπει
 Τὰ εὖσμα κρῖνα τῶν νέων σου χρόνων,
 Κ' ἐδῶ, Καλλιόπη, τὴν κόριν σου ἐκέπει
 Πολύδακρυς λάρναξ ἀγάπης καὶ πόνων.

Φεῦ! οὕτω βορρᾶς παγερὸς ἐπιπνέων
 Τὸ καλλιστον ῥόδον τοῦ κήπου μαραίνει·
 Ὁ πάτριος οἶκος τὸ ἄνθος τοῦ κλαίω,
 Μὲ μύρα δακρῶν τὴν λάρνακα ῥίζει.

Ζ.